

Arendsoog... Premiejager?

Ter herinnering aan mijn jongste broer

BOB

*Hij was vernoemd naar Bob Stanhope,
de held uit de Arendsoogserie*

P. Nowee

Arendsoog...

Premiejager?

Company of Books

© P. Nowee

Omslag en illustraties: Herry Behrens

Omslagontwerp: Studioo58

Zetwerk: ZetProducties

Nederlandse uitgave © 2010 Company of Books, Leeuwarden

ISBN 978 90 8519 963 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle kwestie inzake het kopiëren zoals bedoeld in artikel 16b en 17 van de Auteurswet 1912 (t.b.v. eigen oefening, studie, enz. en/of t.b.v. organisaties, instellingen, enz.) van een of meer pagina's gelieve men zich te wenden tot: Stichting Reprorecht, Amsterdam.

Dit is een uitgave van Company of Books, onderdeel van Foreign Media Group.

Opschudding in Dorwan

Tegen het einde van de middag pakten donkere wolken zich samen boven Dorwan, de hoofdstad van het gelijknamige district. De inwoners hoopten dat een flinke regenbui wat verkoeling zou brengen na een zinderend hete dag. Het tegendeel was echter waar. De bewolking hield de hitte gevangen en voorkwam dat deze wegstraalde in de oneindige ruimte. Een verstikkende warmte lag als een klamme deken over de stad. Van bijna alle huizen stonden de ramen wijd open, een uitnodigend gebaar voor muggen en andere insecten die zich verzamelden op en rond de vele olielampen die inmiddels aangestoken waren.

De minste of geringste inspanning of beweging joeg het zweet de poriën uit en iedereen hield zich dan ook zo rustig mogelijk... met uitzondering van de bezoekers van de saloon die kennelijk niet eens in de gaten hadden dat het bier lauwwas. Een van de gasten had zelfs plaatsgenomen achter de gammele piano en probeerde daar een herkenbaar melodietje op te spelen. Hij gaf echter al gauw alle hoop om daarin te slagen op omdat hooguit vier of vijf van de achtentachtig toetsen niet ontstemd waren.

Iedereen kende iedereen in dit stadje en daarom viel de eenzame figuur aan het einde van de tapkast des te meer op. Alle andere bezoekers waren druk met elkaar aan het praten of waren verdiept in het een of andere spel, waarbij de kaarten vaak met enthousiaste kreten op tafel werden gegooid. De eenzame figuur was duidelijk een vreemdeling in Dorwan. Hij besteedde geen enkele aandacht aan zijn omgeving en verroerde zich nauwelijks. Alleen zijn rechterhand bracht met de regelmaat van de klok zijn glas naar zijn lippen.

Vanuit het westen kwamen vijf ruiters de hoofdstraat in... Ze reden naast elkaar tot zij de eerste huizen bereikten. Toen zette een van hen zijn paard iets aan en ging vóór de anderen rijden.

Zijn gezicht stond vastberaden. Hij was toch al niet, wat men noemt, ‘moeders mooiste’ en de uitdrukking op zijn gezicht bracht daar bepaald geen verbetering in. Ter hoogte van de saloon, halverwege de hoofdstraat, hielden de ruiters hun rijdieren in en stelden zich met het gezicht naar de huizen op. De man die voorop gereden had bevond zich nu tussen de saloon en zijn kameraden achter hem.

Een enkeling in de saloon had de ruiters horen naderen en was het opgevallen dat het geluid van de hoefslagen plotseling verstomd was. Een paar hoofden draaiden zich in de richting van de klapdeurtjes.

De man die kennelijk de leider van het vijftal ruiters was liet de leidsels los en ging in de stijgbeugels staan. Hij kwam net hoog genoeg om over de klapdeurtjes heen te kunnen kijken. Ondanks de brede grijns die op zijn gezicht verscheen zag hij er nu dreigend uit. Zijn rechterhand lag op de holster van zijn revolver... Even later had hij het wapen in de hand.

“Two pairs,” riep een van de kaarters om aan te geven dat hij twee keer twee gelijke kaarten in de handen had. Met een triomfantelijk gebaar gooide hij de kaarten op tafel. “Vrouwen en negens!” voegde hij eraan toe.

Op dat moment gebeurde het...

De ruiter in de straat richtte zijn wapen over de klapdeurtjes heen. Zijn wijsvinger spande zich om de trekker...

PANG!

Eén kogel raakte de man aan het einde van de tapkast. Zonder een kik te geven zakte hij in elkaar. Twee, misschien drie seconden bleef het ongewoon stil in de saloon. Toen begon iedereen echter door elkaar te schreeuwen. Enkelen van de aanwezigen doken op de grond, zich afvragend of er nog meer schoten zouden volgen. Slechts twee van de bezoekers hadden de moed om zich over het slachtoffer te ontfermen. Op datzelfde moment klonk het geluid van hoefslagen dat zich snel verwijderde.

Het drong niet eens door tot de bezoekers van de saloon dat het gevaar geweken was, want nog steeds schreeuwde iedereen door elkaar.

“De sheriff! Haal de sheriff!” donderde de stem van de man achter de bar boven het lawaai uit.

“Dokter Furgyson,” schreeuwde iemand anders. “Hij heeft meer aan de hulp van een dokter!”

“Alleen als Doc hem uit de dood kan laten opstaan,” merkte een derde man cynisch op. “Je kunt beter de doodgraver waarschuwen.”

Zelfs de grootste angsthaas was inmiddels overeind gekrabbeld en iedereen verdrong zich nu om het slachtoffer.

De klapdeurtjes zwaaiden open en Harold, een van de deputies (hulpsheriffs) van sheriff Grisley, kwam met getrokken revolver de saloon binnenstormen. “Wat is hier aan de hand?”

Alle aanwezigen voelden zich plotseling belangrijke getuigen en verdrongen zich rond de deputy. Een vos in een kippenhok kon niet meer gekakel veroorzaken dan de aanwezigheid van Harold in de saloon!

“Niet allemaal tegelijk!” schreeuwde Harold om boven het lawaai uit te komen. Hij hief bezwerend de armen op en baande zich een weg tussen de dicht opeengedrongen mannen door. Hij boog zich over de vreemdeling heen en drukte een vinger tegen zijn halsslagader. Toen hij zich weer oprichtte schudde hij het hoofd. “Gerald, Joe,” wees hij twee mannen aan, “brengen jullie hem even naar de doodgraver. Zeg Guthrie maar dat ik er zo aankom.”

De twee aangesprokenen knikten en terwijl de een de dode man bij de schouders pakte, tilde de ander hem bij de benen op. Er viel even een vreemde stilte toen zij de ongelukkige de saloon uitdroegen.

“Kent iemand hem?” verbrak Harolds stem de stilte.

Niemand sprak een woord en menig hoofd schudde ‘nee’.

“Heeft iemand met hem gesproken?” probeerde Harold het op een andere manier.

“Vanaf het moment dat hij binnenkwam heeft hij maar drie woorden gezegd,” gaf de barkeeper nu antwoord. “Whiskey! Een fles!” Hij maakte een machteloos gebaar met zijn handen alsof hij zeggen wilde: ‘Het spijt me dat ik niet meer kan vertellen.’

“Wat was je indruk van hem?”

De barkeeper haalde de schouders op. “Ik heb me niet echt met hem bemoeid. Het was druk en bovendien leek hij niet om een praatje verlegen te zitten.”

Harold wendde zich weer tot de overige aanwezigen. “Heeft iemand de schutter gezien?”

Opnieuw gingen alle hoofden van links naar rechts. “Hier brandde licht en buiten was het donker,” zei één van de mannen bijna verontschuldiging. “Dan is het moeilijk om iets waar te nemen.”

Harold knikte. Gedurende enkele seconden was de stilte te snijden in de saloon. De deputy begreep dat hij hier niets wijzer werd. “O.K., bedankt allemaal,” zei hij dan en liep naar de klapdeurtjes. Toen hij ze open wilde duwen zette een bliksemflits de hoofdstraat gedurende enkele seconden in een verblindend fel licht. De flits werd bijna onmiddellijk gevolgd door een dreunende klap, die de huizen van het stadje op hun grondvesten deed schudden. Heel even was het vreemd stil. Toen opende de hemel zich echter en kwam het water met bakken tegelijk naar beneden.

Harold weifelde even. Toen gooide hij de deurtjes open en sprintte naar het sheriffs-kantoor aan de overkant van de straat. Hij kwam daar volkomen doorweekt aan, want in slechts enkele seconden was de bui overgegaan in een ware wolkbreuk. De hoofdstraat veranderde in een mum van tijd in een heuse rivier. De ondergrond van het stadje was rotsachtig, hoewel een dikke laag stof en zand anders deed vermoeden. Het water kon niet snel genoeg wegzakken in deze bodem en stroomde op enkele plaatsen al de huizen binnen.

En toen, even plotseling als het begonnen was, hield het op te regenen.

Vierentwintig uur later...

In het kantoor van sheriff Grisley waren vier mannen aanwezig. In de eerste plaats natuurlijk de oude sheriff zelf. Zoals te verwachten was, was ook Harold van de partij en het gezelschap

werd gecompleteerd door Bob Stanhope – beter bekend onder zijn bijnaam Arendsoog – en diens Indiaanse vriend Witte Veder.

De twee vrienden hadden zwijgend toegeluisterd toen Harold vertelde wat er de vorige dag in Dorwan gebeurd was. Toen hij uitgesproken was bleef het geruime tijd stil in het kantoortje. Sheriff Grisley, die het verhaal al eerder gehoord had, keek zwijgend naar zijn vrienden Arendsoog en Witte Veder.

“Waarom ging je eigenlijk naar de saloon?” verbrak Arendsoog de stilte.

“Omdat ik een schot hoorde natuurlijk!” antwoordde Harold, die de vraag nogal overbodig vond.

“Je hebt gelijk, Harold. Het is een stomme vraag,” gaf Arendsoog onmiddellijk toe. “Ik klets maar wat...” Hij zuchtte een keer diep. “Het zit me dwars dat dit een zaak zonder motief lijkt te zijn... Er was geen ruzie, niemand werd beledigd, niemand uitgedaagd... Om de waarheid te zeggen lijkt het nog het meest op wat men noemt ‘een standrechtelijke executie!’”

Sheriff Grisley knikte. “Die indruk kreeg ik ook,” zei hij slechts.

Arendsoog ging meer rechtop zitten. “Jij was hier in het kantoor toen het schot viel?” vroeg hij, terwijl hij Harold aankeek.

“Ik zat achter het bureau waar de sheriff nu zit,” vertelde de deputy. “Ik hoorde een schot en kwam natuurlijk meteen over-eind. Om de waarheid te zeggen dacht ik niet onmiddellijk aan het ergste. Soms schiet iemand zomaar een kogel in de lucht om uiting te geven aan zijn vreugde of blijdschap. Denk maar aan cowboys, die dolgelukkig zijn als ze na lange tijd weer in de bewoonde wereld komen. Enfin, ik liep naar de deur en toen ik die opende zag ik nog net een klein groepje ruiters in volle vaart door de hoofdstraat rijden. Ik heb ze maar heel even gezien, want mijn aandacht werd onmiddellijk getrokken door het lawaai dat uit de saloon klonk. Dus rende ik naar de overkant... De rest weten jullie.”

“Alles wijst er dus op dat één van die ruiters de schutter was,” trok Arendsoog de conclusie. “Waarom ben je niet direct met

een posse (gewapende burgerwacht) achter hen aangegaan?”

Harold keek een beetje verongelijkt. “Ten eerste heb je niet één, twee, drie een posse bij elkaar. Daar gaat zeker een kwartier tot een half uur mee heen. Bovendien was er inmiddels een wolkbreuk losgebarsten. Ik had die ruiters in oostelijke richting zien wegrijden, maar ik had er natuurlijk geen flauw idee van welke kant ze opgegaan waren nadat ze Dorwan verlaten hadden. Die enorme hoosbui had ongetwijfeld alle sporen uitgewist en in het donker zouden we die schurken evenmin kunnen zien!”

Arendsoog knikte slechts. Er was geen speld tussen Harolds redenering te krijgen. Zelfs Witte Veder, die toch beroemd was om zijn speurderscapaciteiten, zou na zo’n zware regenbui het spoor van de ruiters niet hebben kunnen vinden.

“Wat weten jullie eigenlijk over het slachtoffer?” vroeg hij dan.

Sheriff Grisley haalde een stapeltje papieren uit een lade en nam voor het eerst het woord. “Zekerheid hebben we niet, maar we vermoeden dat zijn naam Kevin Oldheim was. In een van zijn zakken vonden we namelijk een brief die aan iemand met die naam gericht was.” Hij schoof de bewuste brief in Arendsoogs richting. “Verder – maar ook dat is slechts een vermoeden – denken we dat hij een ‘premiejager’ was.”

Arendsoog schoot overeind alsof hij door een giftige slang gebeten was. “Premiejager...!!!” riep hij uit. Op zijn gezicht lag een uitdrukking van afgrijzen. “Premiejager...!” herhaalde hij.

“Die bestaan nu eenmaal, Bob,” zei sheriff Grisley vriendelijk.

Arendsoog schudde het hoofd alsof hij dit bestaan wilde ontkennen. “Iedereen weet hoe ik over dergelijke kerels denk,” kwamen de woorden dan in een stortvloed over zijn lippen. “Als ze ergens een biljet zien hangen met de woorden ‘GEZOCHT. LEVEND OF DOOD’ beginnen hun ogen al te glimmen. Voor een paar honderd dollar helpen ze iemand naar de andere wereld...” Hij trok een gezicht alsof hij iets heel smerigs geproefd had. “Zo’n biljet geeft ze een vrijbrief om te moorden, want hoewel er staat ‘levend of dood’ is geen enkele premiejager zo gek om een schurk die gezocht wordt te arresteren! Ze nemen

allemaal het zekere voor het onzekere en schieten hem neer zodra ze hem in het vizier hebben.”

“Allemaal?” onderbrak de sheriff hem kalm.

“Nou goed, er zal ongetwijfeld een uitzondering op de regel zijn,” gaf Arendsoog toe. “Alleen moet ik die uitzondering nog ontmoeten.” Hij zweeg even en vervolgde toen: “Laten we eerlijk zijn tegen elkaar, premiejagers gaat het om het geld en niet om de ‘gerechtigheid’, om maar eens een duur woord te gebruiken. Een sheriff of een deputy oefent zijn ambt uit omdat hij daartoe geroepen is. Als hij iemand neerschiet is dat omdat hij niet anders kan...”

Harold knikte. Hij had nog nooit zo diep over deze zaken nagedacht, maar moest Arendsoog nu toch gelijk geven. “Maar wat kun je doen om te voorkomen dat premiejagers schurken die gezocht worden zomaar neerknallen?”

“Oh, heel eenvoudig,” meende Arendsoog. “Ik ben al jaren een tegenstander van die aanplakbiljetten met ‘GEZOCHT. LEVEND OF DOOD’ erop. Je zou bijvoorbeeld een beloning kunnen uitloven voor ieder die een sheriff inlichtingen geeft, waardoor deze een schurk kan arresteren. Dan voorkom je dat een premiejager het recht in eigen hand neemt en wordt een arrestatie verricht op een manier zoals de wet dat voorschrijft.” Hij zuchtte even diep. “Maar tja... dat zal voorlopig wel een wens blijven. Iets anders...” veranderde hij dan van onderwerp, “hoe weten jullie eigenlijk dat die man een premiejager was?”

“Ik zei nadrukkelijk dat dit een vermoeden was,” verbeterde sheriff Grisley hem. “Behalve die brief vonden we ook vier opgevouwen aanplakbiljetten in zijn zak... alle vier met de door jou zo gehekelde tekst erop.” Hij streek de andere papieren die voor hem lagen glad en schoof ze dan naar Arendsoog.

De cowboy bekeek ze aandachtig. Op twee van de vellen stond een groot kruis. “Die zijn waarschijnlijk al uitgeschakeld,” mompelde hij.

Witte Veder, die over zijn schouder meekeek, knikte. “Anderen dan nog leven,” meende hij.

“Dat is heel goed mogelijk,” stemde Arendsoog in. Zwijgend

staarde hij nog enige tijd naar de papieren. “Wat wilt u eigenlijk van ons, sheriff?” vroeg hij dan. “U hebt ons niet voor niets naar Dorwan laten komen.”

Het strakke gezicht van de oude sheriff ontspande zich. “Jij mag nooit meer raden,” glimlachte hij. En plotseling ernstiger vervolgde hij: “Ik heb vandaag per telegraaf contact gehad met een paar van mijn collega’s... Het blijkt dat Kevin Oldheim niet de eerste premiejager is die in de laatste weken op een gewelddadige manier aan zijn eind is gekomen. Er is sprake van zeker drie, maar misschien wel vier, bijna identieke gevallen.”

“Dus iemand houdt opruiming onder de premiejagers,” mompelde Arendsoog nogal oneerbiedig.

“Ik zou waarschijnlijk andere woorden gebruiken, maar daar komt het wel op neer.”

“Sorry, sheriff,” haastte Arendsoog zich, “zo bedoelde ik het niet.”

“Dat weet ik. Maar om op je vraag terug te komen... Hoewel je niet zo’n hoge dunk hebt van premiejagers, zijn en blijven het mensen die binnen de mogelijkheden van de wet hun werk doen. Niemand – ook niet een premiejager – verdient het om als een dolle hond afgeschoten te worden.”

Arendsoog kon niet anders dan het eens zijn met de sheriff.

“Daarom wilde ik je vragen de schurk of schurken die verantwoordelijk zijn voor deze moorden op te sporen...”

2

Een eerste aanwijzing?

De volgende dag koesterde Dorwan zich in een stralend zonnetje. Na de wolkbreuk had de zinderende hitte plaatsgemaakt voor een aangename temperatuur.

Arendsoog controleerde zijn zadeltassen en steeg toen op.

“Wij gaan?”

Arendsoog knikte naar zijn Indiaanse vriend. “Tot kijk, she-riff, Harold,” groette hij de twee achterblijvers. Toen verlieten onze vrienden Dorwan in dezelfde richting als de schurken ongeveer zesendertig uur eerder.

Eigenlijk tegen beter weten in stegen zij vlak buiten het stadje af en onderzochten de bodem. Ze hadden weinig hoop om nog enige sporen te vinden, want niet alleen was de grond hier na het vertrek van de schurken geteisterd door een wolkbreuk, maar bovendien waren er inmiddels twee nachten en één dag verstreken.

“Dit heeft geen zin,” vertolkte Arendsoog hun gevoelens, terwijl hij zijn linkervoet weer in de stijgbeugel plaatste. “Zoals het er nu uitziet wordt onze speurtocht net zoiets als het zoeken naar de spreekwoordelijke speld in een hooiberg.”

“Misschien wij kunnen lokken schurken naar ons,” deed Witte Veder een suggestie.

“Wat bedoel je? Hoe kunnen we die kerels naar ons toe lokken?”

“Schurken jagen op premiejagers.”

Arendsoog fronste de wenkbrauwen. “Ik ben bang dat ik je niet begrijp...” En toen, plotseling, ging hem een licht op. “Bedoel je dat we ons moeten voordoen als premiejagers?” Hij sprak het woord weer uit met een gezicht alsof hij net iets heel smerigs geproefd had.

“Misschien dan wij lokken schurken uit tent.”

Arendsoogs gezicht had nog steeds dezelfde uitdrukking.

Premiejager...” mompelde hij. “Dat zou een leuke krantekop zijn: ‘ARENDSOOG EN WITTE VEDER... PREMIEJAGERS!’” Hij rilde van afgrijzen bij de gedachte.

“Mij denken zitten op niets anders,” meende Witte Veder.

Arendsoog keek zijn vriend even verbaasd aan en schoot toen in de lach. “Je bedoelt ‘er zit niets anders op’, neem ik aan. Je Engels wordt steeds beter, joh, maar af en toe maak je er nog een potje van!”

“Engels zijn moeilijk,” antwoordde Witte Veder slechts.

“Hoe je het zegt doet er natuurlijk niet toe,” zei Arendsoog,

“maar je hebt wel gelijk. Als we die kerels naar ons toe willen lokken, zit er inderdaad waarschijnlijk niets anders op dan ons voor te doen als premiejagers...” Hij haalde de twee papieren uit zijn zak, die hij de vorige avond uit het kantoor van de sheriff had meegenomen. Hij vouwde ze open en keek enige tijd naar de ongere koppen die erop stonden afgebeeld. “Vanaf dit moment zijn we dus premiejagers, die op zoek zijn naar Fat Joe en Lammy Norton... Te oordelen naar de prijs die op hun hoofd staat hebben we te maken met een paar levensgevaarlijke knapen...”

“Dan wij moeten zijn dubbel voorzichtig,” merkte Witte Veder, nuchter als altijd, op.

“Zeg dat wel!”

Gedurende een dikke week trokken onze vrienden door Arizona. In tientallen gehuchten, dorpen en stadjes lieten zij de aanplakbiljetten zien en informeerden of iemand de schurken gezien had. Tot nu toe waren de antwoorden steeds ontkennend geweest, in de meeste gevallen omdat dit simpelweg de waarheid was, maar ook had Arendsoog een paar maal de indruk gekregen dat de ondervraagden – misschien uit angst – niet het achterste van hun tong lieten zien.

Alle nachten hadden onze vrienden onder de blote hemel doorgebracht, maar op de negende dag bevonden zij zich in een dorpje dat Fayrney heette toen de schemering viel. Het gat bestond uit slechts één straat en het laatste, enigszins vervallen huis in deze straat droeg een uithangbord met het woord ‘Herberg’ erop. Ze hoefden slechts een blik te wisselen om te weten dat hun gedachten in dezelfde richting gingen. Hier zouden zij de nacht doorbrengen! Zij konden niet weten dat deze beslissing aanzienlijke gevolgen zou hebben...

De herberg stelde niet veel voor, om het zacht te zeggen. Het feit dat dit het enige gebouw van twee verdiepingen in Fayrney was, bleek geen garantie te zijn voor kwaliteit. De benedenverdieping van het pand werd geheel in beslag genomen door een soort

saloon, een keuken en opslagruimte. Boven woonde de eigenaar met zijn vrouw. Daar bevonden zich een woonkamer en twee slaapkamers. Eén van de twee behoorde toe aan de eigenaars; de andere was bestemd voor gasten. In dit vertrek stond een kast, een lage commode met daarop een met water gevulde lampetkan en een bijbehorende schaal en tenslotte twee bedden. Beide bedden waren echter zo doorgezakt dat het enige levende wezen dat hier comfortabel in kon slapen een dromedaris was, als deze er tenminste geen bezwaar tegen had om op zijn rug te liggen!

Als Arendsoog en Witte Veder deze slaappleaatsen eerder gezien hadden, zouden zij ongetwijfeld meteen rechtsomkeert gemaakt hebben. Nu zij zich echter met hun ‘gastvrouw’ in de kamer bevonden wilden zij haar niet voor het hoofd stoten.

‘Matrassen op de grond,’ seinde Arendsoog naar zijn Indiaanse vriend die onmiddellijk instemmend knikte.

“Dus alles is naar uw zin?” vroeg de vrouw hoopvol.

“Ik zal niet klagen,” antwoordde Arendsoog diplomatiek en om te voorkomen dat hij de waarheid geweld zou moeten aandoen.

“U kunt ook een bad krijgen,” ging de vrouw nu enthousiast verder. “Achter het huis hebben we een badkamer gebouwd. Voor tien dollarcent kunt u daar een uitgebreid bad nemen!”

“Graag,” zei Arendsoog gretig. Hij had echt zin in een bad na alle gepoedel in plasjes en bijna opgedroogde beekjes in de afgelopen dagen. Als hij geweten had dat de ‘badkamer’ niet meer dan een schuur was met een ronde houten tobbe erin, zou hij misschien niet zo happig zijn geweest. En zeker niet als men hem eerst verteld had dat een buurjongen – een knul van een jaar of zestien – ruim een half uur nodig zou hebben om de tobbe te vullen met het meest ijskoude water dat je je kunt voorstellen! Toen hij daar achter kwam, zat hij echter al bibberend als een schoothondje in adamskostuum in de tobbe...

Toen Arendsoog zich weer aangekleed had was het inmiddels donker geworden. Het was een vervelend tijdstip: te vroeg om al te gaan eten en te laat om nog iets anders te ondernemen. Een beetje met hun ziel onder de arm slenterden zij daarom door het

gehucht. Fayrney telde hooguit vijftientig huizen, waarvan de meeste echt aan een opknapbeurt toe waren. Slechts op enkele plaatsen was nog te zien dat het gat ooit veel betere tijden had gekend. De verschillende uithangborden bijvoorbeeld die wezen op een belangrijk verleden als stopplaats voor postkoetsen, trekkers, konvooien en wat al niet meer. De stalhouderij was nu een vervallen, leeg gebouw. Een smidse, een zadelmakerij, een soort 'winkel van sinkel' en een mini – bij kantoortje van een bank waren echter nog steeds getuigen van een eens roemrijk verleden. Fayrney was ongetwijfeld een van de vele pleisterplaatsen die het slachtoffer waren geworden van de vooruitgang, wat in dit geval wilde zeggen: de trein.

Er waren niet veel mensen op straat, en de meesten waren nogal stug. Toch liet Arendsoog bijna aan iedereen de aanplakbiljetten zien, hoewel hij nauwelijks hoop had dat een van de weinig spraakzame inwoners van Fayrney hem verder kon helpen. Hij deed het eigenlijk alleen maar omdat hij en Witte Veder nu eenmaal afgesproken hadden zoveel mogelijk mensen te laten weten waarom zij door Arizona trokken. Hoe meer mensen dit wisten, des te groter was de kans dat de schurken het te horen zouden krijgen.

Het werd leger op straat en onze vrienden besloten terug te keren naar de 'herberg' om te gaan eten. Eén van de twee tafeltjes in de saloon was gedekt en tot hun verbazing lag er zelfs een papiertje op met het woord 'gereserveerd'. Arendsoog moest moeite doen om zijn gezicht in de plooi te houden. Zou de eigenaar van de herberg werkelijk meer gasten verwachten dan Witte Veder en hem?

Onze vrienden namen plaats op de wiebelende stoelen achter de tafel. Ze zaten vlakbij het raam en hadden een vrij uitzicht op de hoofdstraat. De vrouw des huizes kwam binnen met een dampende schaal soep en de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat deze van een onverwacht goede kwaliteit was. Ook het hoofdgerecht was heerlijk en Arendsoog en Witte Veder lieten dan ook geen kruimel op hun bord achter. Over één ding waren zij

het roerend eens: de herberg mocht dan krakkemikkig zijn, kóken kon de vrouw van de eigenaar als de beste!

Zij waren aan het nagerecht bezig, toen de eerste klant de saloon binnenkwam. Al spoedig volgden er meer en het viel Arendsoog op dat ze allemaal de goedkoopste whiskey dronken die verkrijgbaar was. Geld was duidelijk schaars in Fayrny!

Onze vrienden bleven aan hun tafeltje zitten. Op verzoek van Arendsoog had de vrouw van de herbergier een grote pot koffie gebracht en naarmate de avond vorderde verdween het ene kopje koffie na het andere in hun keelgat. De twee vrienden hadden weinig keus: ze konden beneden blijven en hun koffie drinken of naar boven gaan waar de ongezellige slaapkamer hen wachtte. Het was nog te vroeg in de avond en Arendsoog wist dat hij toch geen oog zou kunnen dichtdoen. Hij voelde er weinig voor om, nadat zij de matrassen op de grond hadden gelegd, te gaan liggen luisteren naar het gelal uit de saloon beneden hen.

De bodem van de koffiepot werd zichtbaar en twee of drie van de gasten werden steeds meer dronken. Tot nu toe hadden zij onze vrienden met rust gelaten, hoewel menige nieuwsgierige blik op hen geworpen was. Plotseling echter kwam één van de mannen naar hun tafeltje toelopen. Hij stond niet al te vast meer op zijn benen, maar echt dronken was hij nog niet.

“Wilt u een whiskey?” vroeg hij Arendsoog met enigszins dikke tong.

“Nee, dank u,” antwoordde Arendsoog niet onvriendelijk. Hij wendde zich echter weer onmiddellijk van de man af omdat hij geen enkele zin had in een gesprek met iemand die er verstandig aan zou hebben gedaan een glas minder te drinken of de drank nú in elk geval te laten staan.

“Een glas melk dan...?” De stem van de kerel klonk plotseling een beetje treiterend. “Of is dat ook te sterk voor je?” Met deze laatste opmerking kreeg hij de lachers op zijn hand.

Het leek Arendsoog verstandiger niet op de opmerking in te gaan en dus negeerde hij de man. De plotselinge overgang van u in ‘jij’ was hem niet ontgaan. De ervaring had hem geleerd dat dit vaak een teken van vijandigheid was. Het laatste waar hij op

dit moment behoefte aan had was ruzie met een halfdronken kerel.

Of wil die Roodhuid misschien wat drinken... Een glaasje vuurwater...?" hield de man echter niet op.

Arendsoog voelde het bloed naar zijn hoofd stijgen en hoewel Witte Veder een hand op zijn arm legde om hem te kalmeren, kwam hij langzaam overeind.

Het werd plotseling doodstil in de saloon...

"Mijn vriend is een Indiaan," zei Arendsoog met ingehouden woede. "Ik heb er bezwaar tegen dat u hem Roodhuid noemt, of... u moet er geen bezwaar tegen hebben dat hij u 'Bleekscheet' noemt..."

Op zijn beurt werd nu de man vuurrood van woede. "Bleekscheet," gromde hij, "ik zou het hem niet aanraden..." Al sprekend was hij waggelend een paar stappen dichterbij gekomen. "Ik hoef dit niet te pikken..." Zijn niet al te vaste hand graaide naar zijn revolver...

De stilte werd zo mogelijk nog intenser...

Arendsoog wachtte niet af wat er gebeuren ging. Nog voor iemand zich realiseerde wat er gebeurde, lag er een revolver in zijn hand. Het was echter niet zijn eigen wapen, maar dat van de dronkaard, die verbijsterd zijn plotseling lege holster vasthield.

Er ging een zucht van bewondering en van opluchting door de saloon. Zó snel had men nog nooit iemand zijn tegenstander zien ontwapenen!

Arendsoog deed alsof de uit het veld geslagen kerel lucht voor hem was en liep tussen de bijna eerbiedig achteruit stappende aanwezigen door naar de eigenaar van de herberg. Hij legde het wapen op de tapkast. "Misschien wilt u deze revolver wel tijdelijk in bewaring nemen? Het lijkt me niet verstandig hem nu aan onze vriend terug te geven. Morgen kan hij zich waarschijnlijk niet eens meer herinneren wat er gebeurd is..."

De herbergier knikte heftig en borg het wapen onder de tapkast. Hij was allang blij dat het niet tot een schietpartij was gekomen, want zelfs als er geen gewonden vielen was het meest-

al de eigenaar van een saloon of bar die met de gebakken peren – in de vorm van schade aan ruiten en meubilair – bleef zitten. “Thank you, sir,” mompelde hij.

Het leek Arendsoog nu een goed moment om een punt achter de avond te zetten. Hij wenkte Witte Veder, die zich bij hem voegde. “Goedenacht allemaal!” zei onze vriend en verdween door de deur die toegang gaf tot de trap. Terwijl zij de trap beklommen klonk een geroezemoes op uit de saloon, een geroezemoes dat nog geruime tijd aanhield toen zij zich allang op hun kamer bevonden.

Na een dik half uur werd het langzaam stiller onder hen. De eigenaar van de herberg had allang geroepen dat het tijd was voor de laatste ronde en de ene gast na de andere verliet de saloon. Nog even waren hun stemmen te horen vanaf de straat. Toen werd het stil in Fayrney.

De herbergier had kennelijk besloten de rommel in de saloon de volgende dag op te ruimen, want niet lang nadat de laatste gast vertrokken was kwam hij stommelend de trap op. Even hoorden onze vrienden een bed vervaarlijk kraken toen de man erin stapte. Daarna was de stilte volledig...

Arendsoog en Witte Veder konden de slaap niet onmiddellijk vatten en staarden door het geopende venster naar de met sterren bezaaide hemel. “Lig je goed?” stelde de cowboy een overbodige vraag. Als hij wilde sliep Witte Veder immers nog op een met stenen en rotsblokken bedekte bodem!

“Jij stil zijn,” antwoordde de Indiaan fluisterend.

Arendsoog begreep onmiddellijk dat de spreekwoordelijk goede oren van zijn vriend iets gehoord hadden. Zou de dronken man teruggekomen zijn om zijn gram te halen?

Witte Veder was onhoorbaar overeind gekomen en sloop naar het raam. Arendsoog volgde zwiingend zijn voorbeeld. Hij stelde geen vragen. Als er iets was dat hij moest weten zou Witte Veder hem dat wel vertellen.

Bij de zijkant van het raam kwamen onze vrienden half overeind en gluurden naar buiten. Beneden hen, in de slagschaduw van het afdakje boven de voordeur van het pand, stond een een-

zame figuur. Arendsoogs scherpe ogen ontdekten een steen in zijn hand. Kennelijk was de man van plan door deze steen te gooien hun aandacht te trekken.

Arendsoog siste zacht tussen zijn tanden.

Als door een wesp gestoken veerde de man op en keek naar boven.

“Moet u ons hebben?” vroeg Arendsoog fluisterend.

De man keek schichtig om zich heen, legde toen een vinger op zijn lippen en knikte heftig. “Morgenochtend,” antwoordde hij bijna onhoorbaar. “Een schaapskooi, twee mijl ten noorden van de stad...” Onmiddellijk na het uitspreken van dit laatste woord was hij om de hoek van de herberg verdwenen.

Enigszins uit het veld geslagen keken Arendsoog en Witte Veder elkaar aan. Het was slechts aan hun goede gehoor te danken dat zij de raadselachtige boodschap van de man hadden kunnen verstaan.

“Man zijn bang,” meende Witte Veder.

“Daar kon je wel eens gelijk in hebben,” was Arendsoog het roerend met zijn vriend eens. “Wat natuurlijk meteen de vraag oproept: voor wie of wat is hij bang?”

“Wij morgen vragen,” zei Witte Veder, nuchter als altijd.

Arendsoog knikte slechts. “Laten we maar proberen te slapen.” Toen zijn hoofd het kussen raakte, probeerde hij de vraag uit zijn gedachten te bannen. Na enige tijd lukte dit ook en zakte hij weg in een rustige slaap...

De inwoners van Fayrney waren gewend even vroeg op te staan als Arendsoog en Witte Veder thuis op de S-ranch. Onze vrienden wasten zich en daalden af voor het ontbijt. Na tenslotte de rekening betaald te hebben aan een tevreden herbergier, haalden zij hun paarden op die de nacht doorgebracht hadden op een stukje grond achter de herberg dat eigendom was van hun gastheer. De buurjongen, die de vorige dag Arendsoogs bad gevuld had, had de dieren al te eten en te drinken gegeven. Na de flinke fooi die Arendsoog hem gegeven had, zeker vijf keer bekeken te hebben, wenste hij onze vrienden een goede reis.